

A calicilor e împărăția ceriurilor, și cu Calicul
în mână ori-cine pôte intra în Raiu, dacă
Sf. Petru îi deschide pórta!

Ev. Marcu.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiu.

Ce e o nebunie?

Iată ce:

A gratula de anul nou „mulți ani fericiți“ unui stăpân, pe care mai bucuros l'ai spânzura!

A iubi pe deapropoalele teu pentru motivul, că și el iubește pe nevêsta ta!

A te închina dracului, pentru ca se dai față cu Dumnezeu!

A cârpi turecii dela o cismă, căreia'i lipsește talpa cu desêvêșire!

A încredința unei femei un secret în credința, că nime altul nu'l va afla!

A te închina lui Dr. Lauran pentru principiile sale naționale românești!

A jura, că Xenopol nu e un șarlatan istoric!

A deosebî naționalitatea ministrilor din România d'un geșeft ovreesc!

A cere dela kulturegyletiști cultură!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule'i neauă și'i ger,
Arată-te cavaler
Și jăcă ca Ungurii
Și'ți zurăe pintenii!

Hop! și când fi zurăi
Mărcuțule pintenii
Jăcă tu și pe Csáky
Ministru Ungarii.

Hop! că Csáky cel voinic
Fiind plin de șiritlic
Pus'a-pus, a pus la cale
Un lucru frumos și mare.

Csáky, ministrul de culte
Fiind din fire om iute,
Mult tare nu s'a gândit
Păn' un plan a iscodit:

Și planu'i de lăudat,
Căci un om prea luminat
L'a cioplit din lemn de salcă
Care priește și'n apă

Și n'a fi greu precum cred,
Cum din mărul cel putred
Scoți simburi buni sănătoși
Și din ei arbori crengoși.

Csáky adecă s'a gândit:
Eu neamuri nu pot se'nghit,
Că nu's urieș nici chit
Se am un așa larg plit.

Așa din netrebnicii
Sasi, Români și Slovicii
Scóte-om în o vreme scurtă
Nație magiară cultă.

Neamurile's crocodili
Nația'i din vespertili,
Eu, mult de's un liliac
Și de crocodili nu'ncap.

Apoi puii înzăstrați
Și-ungurește cultivați,
Lăpădas'or de ai lor tați
Și toți vor fi pintenați.

Dar' se fiu eu un demon
M'aș prefacă în neumon
Și-aș consuma, ca la Nil
Ouéle de Crocodil.

Astfel Csáky s'a gândit
Când planul a iscodit,
De-a funda după cuptori
Asile de sugători.

Dar' nu pot așa ceva
A face precum aș vrea,
Deci: cum pe puii de urs
Îi înveți a sări'n sus,

El în mintea lui și'i vede
Cum nime n'ar putea crede,
Din cap până'n tălpi unguri
Eșiți din kisedovuri.

De'i poți prinde — așa și eu
Ori-ce puiuț de Ovreu,
De slovac, român, țigan
L'oiu face ungur nilvan.

El confundat în birou
Nu ști că puiul din ou
Ésă, ear' nu din cuiabar,
O! ce mai cap de magiar!

Uite cum: cum vor eși
Din înternele maicii,
Când or prinde-a gălăi
M'oiu pune, i-oi unguri.

Jupâne, nu kisdadovuri
De vreți a face unguri!
Puneveți și vēnsurați
Și familii vē fundați.

Mai lăsați din fudulii
 Și procreați la copii
 Ca Slovacia și Jidani
 Ca Românii și Țigani.

Atunci lipsă nu ți avea
 Din străini a angaja
 Pe calea de kisdadovuri
 Patrioți renegatori.

Altcum, ce se dîcă omul
 Par'că Măria sa domnul
 Csáky cu ai sei sateliți
 Trebuirear înstruiți,
 Primadată'n kisdedovuri
 Dórá s'or simți siguri
 De hoții de neunguri.

Apoi Marcule 'ngâmfat
 Spune cum ne-am înfoiat
 Și noi ca curcanii'n pene
 Și-am croit o sfântă lene.

Spune cum cu mare fală
 Smântâna națională
 În Sibiiu s'a adunat
 Și făcut'a grósnic sfat :

Și spune cum din ăl sfat
 C'un lucru mare-am scăpat,
 Adecă pasivi se fim
 De vrem bine se trăim.

Căci dîce un bărbat cult:
 Fi prost ca se trăiești mult,

Ear' trăind mult, positiv
 Nu poți dacă'i fi activ.

Ferul care scormonește
 Pămêntul, se tot lucește,
 Și se róde bărbătește
 Până veți că nu mai este.

El lucrând se tot subție,
 Cât în urmă'i mai hârtie
 De țigări, pe cari nici scrie
 Nu póte nime'n vecie.

Deci, ca se rămânem tari,
 Nu ridicăm lucruri mari
 Și grele, că ni-om speti
 Ori c'om prinde a tuși.

Apoi tusa e o bóla
 Din care nu te mai scólă
 Nici chiar Koch cel din Berlin
 Cu praf de antiperin.

Deci ca popor prea cuminte
 Hai se stăm în farniente
 Se nu lucrăm chiar nimic,
 Mult de-om ceti în „Calic.“

Școle de filosofie,
 Politici, diplomație
 Fie pentru noi ogórá
 Călcate de corbi și cióră.

Pe asta cale apoi
 La judecata de-apoi

Când cerescul împărat
Ni-a 'ntreba: voi ce-ați lucrat?

Vom putea fără sfială
Cu fală națională
Raspunde: făcut'am ceva
Ce se chiamă nimica,
Din care, cu mâna ta,
Poți reconstrui lumea
Mult mai mare ca asta!

Altcum se putea vedea
Ce sfârșit va mai avea
Și a noastră conferință,
Când nu vedeai pe uliță
Nici un om cam deochet
Cum veți la kulturegylet.

N'am văduț pe Lauran
Nici pe vlădicul gherlan,
Ba nici altfel de Vlădic
Ori barem un canonic.

Nici Ciocan cel decorat
Pe aici nu s'a arătat,
S'a temut póte cumva
Că numai s'a deochia.

Apoi cine'i deochiat
Trebuește descântat,
Ear' descânta lui Ciocan
Nu póte ori-ce mocan.

Unul singur póte fi
Leacul a il nimeri

Când de deochiu s'ar speti,
Și acela e Bámfi.

Ear' Bámfi unde'i absent
Cum va fi Ciocan present?
Căci umbra merge cu omul
Ca și cânele cu domnul.

Mulți mai sunt ce-au absentat
Dela râmlenescul sfat,
De aceea s'a decretat
Deocamdată pas valat.

Adecă s'a mai vorbit,
Că ar trebui cioplit
Un memorand teribil
Cu dinți ca de crocodil.

Și memorandu acela

Va fi a se'nainta

Nu mai știu la care craiu,
Când vor fi Paștile'n Maiu.

Aci apoi fù gâlceavă:
Cine lucrul se'l începă,
Cine apoi cu el se mérgă
Se facă bună ispravă?

Unii-au ȃis căntre advocați

Afli ómeni luminați
Cari știu prea bine cioplì
Ori și ce soiul de hârtii.

Așa'i! Iuhász a răspuns,
Dar' ne trebue Vorschuss,
Și de-om câștiga ceva:
Cu ce ni'ți remunera?

Atunci nescine a strigat :

Se'l dăm l'atare prelat

Se'l facă cu popii lui,

Și se'l dee la Sécui

Ce umblă'n lume și'n țeră

..Cu apă acră și amară ;

Ei, te miri, umblând prin lume

De n'or nimeri anume

Vre-un om bun, duh de femee

Cui memorandumul se dee.

Dar' un popă cât un plop

A ڊis : domnilor, mă rog,

Noi preoții avem funcții :

Masle, festăanii și nunți

Mai și câte-o comandare,

Deci d'un lucru așa mare

Nu ne putem apuca

Fără la dascăli l'om da,

Că și-așa, n'au ce lucra,

Nici bani se bată crișma.

Atunci s'a scandalisat

Naționalicescul sfat,

Ear' Coroian a răspuns

Io'l fac și fără Vorschuss.

La asta toți au strigat

Vivat Coroian vivat

Cu Lucaciu și cu Babeș

Oameni fără pic de greș.

Ce a mai fi, vom mai vedea

Guvernul de nu ni-a 'ncuia

Pe vre-o doi-trei ani deplin

În festung în Szegedin.

Hei, că guvern'u'i cuminte

El știe de mai nainte,

Că Szegedinu cel sus

La esundări e espus.

Mai știe, precum îmi pare,

Că cu ori-ce esundare

Apa ori pe unde vine,

Ce prinde duce cu sine.

Deci și-a ڊis: pe gazetari

Cari se țin în fălci prea tari

În Segedin 'i-om încuia

Apa — dar' de 'i-a mâna,

În Maiu când a esunda !

Dar' așa de s'a gândit

Guvernul s'a pricopsit,

Că esundare de-a fi

Gazetarii s'or tređi

Duși cum nici nu s'or gândi

Tot în jos spre România,

Atuncea se veđi belea !

Că cu bieții gazetari

S'or duce și izmănari

Și csikoși, ear' când a fi

De-a valma de s'or tređi

Pe malul României

Mult mă tem c'or rugini

La mustecioși pintenii

Cât n'or putea zurăi

În veci șoha cu dênșii.

Altcum juriul din Cluj Par'că'i compus din greuruși Cari știu numai a cânta După cum li comanda.	Altcum, vorbind serios E și lucru de prisos A împunge'n domnii Unguri, Și așa'n lume sunt singuri.
Ei nu știu că condamnând Și cu rënd și fără rënd Își dau loruși atestat De secunde încărcat.	Eu dac'ași fi gazetar N'aș mai scrie înzădar Ce fac ei și cum se pórta, Veđi că'i ólá fără tórtá!
Dac'ar fi ei cavaleri, Nu capete de muieri, S'ar lupta cu ori-ce preț A fi în tóte mai drepti.	Și róta făr' de-o obadă La bute'i lipsește-o dógă Și tu de đici că'i întrégă Te faci numai de rís dragă.
Dar' ce se faci: Ți trecut Numa'n zădar s'o născut La ei Matias Corvinul, Ei țin una: Szegedinul!	Eu se fiu un gazetar Aș scrie un lucru rar Care nu l'a mai scris nime De când scrisórea'i pe lume :
Cum Muscalii știu una: Avanti'n Siberia, Așa și ei, pe vecin Ți trimit în Szegedin.	Aș scrie că Ungurii Sunt vrednici de a domni Tot globul, căci sunt deștepți Și în judecăți direpți.
Și-a veni vremea acuși De toți și-or cere poșuș Se treacă a țaraba De nu la America.	Aș scrie că ori și unde Pe unde banul pētrunde, Pe ei se'i facă ministrii La ai țerei visterii.
Până-atunci însē drept au Facăși pontul care'l au, Căci scris e la pascălie: Ađi mie și mâne ție.	Aș scrie că unde'i ceartă Și nu pot ceva se'mpartă După Bamfi se trimită, C'atunci gálceava încétă.

Mai pe scurt: 'i-aş lăuda
 Încât înşişi s'ar mira,
 Dacă vorba e de ei
 Ori de ceva semiđei?

Şi-apoi s'ar încrede frate
 Şi s'ar pune pe'mbătate,
 Şi'ncređuţi cum ar mai fi
 S'ar umfla pân' ar plesni.

Ca ei mai fost'a odată
 O finţă lăudată
 Ştiţi: brósca cea cât un ou
 Care-o vrut se fie bou.

Aşa facă gazetarii
 Şi eu jur că Ungurii
 Nu 'i-or trage'n judecată
 Ba încă li-or da răsplată
 Ca la Gerguţ Moldovan
 Şi la Dr. Lauran
 Ori baremi ca lui Ciocan.

Atuncea ni-or da poşuş
 Ca'n gimnasiul din Beiuş
 Se'nvăţăm şi tătăreşte
 Dar' se simţim ungureşte.

Atunci de noi va fi bine,
 Liber va fi fie-cine
 A purta pinteni uşor
 Chiar şi pe călcăiul gol.

Atuncia prin biserici
 Vom putea ţinea predici
 Ca la Feldru, asistaţi
 De gendarii împenaţi.

Atunci rîurile or duce
 Tot miere şi lapte dulce,
 Ear' munţii vor fumega
 Aburi ca mămăliga.

Atunci, când vom iubila
 Pe vr'un moşneag ca Vancea
 Ei vor fi cei mai întâi
 Ce cu noi s'or veseli.

Vor înscrie sume mari
 Pentru-atare seminar
 Chiar ca Vancea, că ei dóră
 Au şi ce duce la móră
 Nu ca noi, dar' dacă nu
 'I-om lua cu frumosu
 Ca pe pruncii desmerdaţi
 Atuncea nu vă miraţi
 Că ne 'i-au şi bucătură
 Ba chiar şi limba din gură,
 Că's sangvinici ca cocoşii
 C'asa li-au fost şi strămoşii,
 Şi așa's ei şi așa vor fi
 Pân' s'or europeni,
 Atuncea — oh! fiţi siguri
 Vor jura că nu's Unguri!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Decându'i lumea, preséra anului celui nou e séra cea din urmă a anului celui vechiu!

Asta e un adevér recunoscut nunumai de vechii filosofi lipsiți de diplome, dar' chiar și de noii filosofi, care prin diplome dau cele mai vii doveđi, că n'au nici o ideă de filosofă!

Care va se đică: Pomul nu sare departe de aschiă!

Anul vechiu e înaintemergătorul anului nou, și cel-ce merge înainte croește drumul celui ce merge după el. Iedul sare de regulă după capră, și din ied țap se face!

Înzădar își gratulează deci oamenii de anul nou cu: An nou bun, an nou fericit, la mulți ani anul nou etc., pentru-că anul nou e fiul celui vechiu, și ce se naște din pisică, tot sóreci mănâncă!

Oamenii, gratulându'și de anul nou, își fac socoteala viitorului, dar' de regulă fără birtaș, șiși încheie bilanțul,

ca și ministrii de finanțe ai Ungarii, de regulă cu deficit! Și cel-ce'și finește anul vechiu cu deficit, aceluia înzădar îi gratulezi an nou cu plus, că tot cu deficit se va alege. Nu-î scăpare unde-î mai multă mâncare decât lucrare. Gura căscată cu muște se îmbătă, și tot muște fată!

Oameni fiind și noi Românii, din care kulturegyletiștii, cu ori-ce preț, vreau se facă Unguri, en se ne facem în preséra anului nou bilanțul anului vechiu, și se cercetăm nițal, la ce se ne gratulăm de anul nou?

La ce?

La deficit!

Deficitul e rezultatul tuturor întreprinderilor noastre la finea anului, de care ne despărțim! Iată dovedile:

Asupra stării noastre economice se exprimă deja poetul cu: „Nu am pâne, nu am sare, tóte le-a dus darea mare“ — prin urmare deficit! Central University Library Cluj

Moralitatea, nu numai îndedumnețeu scutita diecesă alui Nicolaenuvecertați, dar' și în alte părți, pe unde de regulă cresc numai celibi, trăiește în concubinată — prin urmare deficit!

În viața socială încheiăm anul cu câne și mătă, tribuniști și albiniști, uniți și neuniți, călugări și veduve, fete bătrâne și flăcăi rinceți — prin urmare deficit!

În biserică, la greco-catolici, când Dumnețeu nu e acasă, stăpânește Papa; la greco-orientali, în lipsa lui Dumnețeu stăpânește Sfântul Nicolae. Unde avem constituțiune în biserică, sinódele nu fac nimica, și congresele le ajută. Unde avem absolutism, dacă peștele nu se îpute dela cap, se îpute dela códă — prin urmare deficit!

În comerț ținem la principiile economice ale lui Stroia cu óuële, care cumpăra d'o groșiță dóuë, și vindea nóuë, și asta'i unica cale, care ne duce la avere — în deficit!

Meserii — cu deosebire dela nașterea fie iertatului „Meseriașul Român” alui Băiulescu încóce — avem destule, dracul numai, că meseriașii noștri n’au nimica pe masă — prin urmare deficit!

Țiaristica noastră are cei mai mulți abonați în acele părți locuite de Români, pe unde oamenii nu știu ceti, și norocul ei cu Calicul, că altcum, fără subvențiune, ar trăi din — deficit, etc. etc.!

Suntem 11 milioane de Români, afară de trocarii lui Densușan din Bosnia și Herțegovina, și afară de renegații lui Moldovan Gergely, dar’ deficitul național e mult mai mare. Chiar acolo, unde suntem mai mulți laolaltă, și mai de sine stătători, adecă în România, simțul național românesc, în urma unui cosmopolitism cu desevêșire fals, e mai puțin desvoltat, și esta-’i cel mai mare deficit național românesc, cu care ne despărțim de anul cel vechiu și întrăm în anul cel nou. Pentru naționalitate se face în România puțin sau nimica. Tot ce se face acolo, se face, în strictă observare a trântelilor parlamentari, pentru ajungerea la putere. Toți se îmbulzesc la guvern ca grecii din Blaj la temniță, cu unica deosebire, că nu’și conced, ca aceștia, unii altora întâetatea. Ajungerea la guvern e elementul de viață al fraților din jurul Dâmboviței și satele învecinate, fie chiar cu prețul pierderii naționalității!

Românii din Bucovina au purtat în anul de care ne despărțim căița lui „Deutscher Michel” pe cap, și cu asta trasă până preste urechi întră în anul cel nou. Căița lui „Deutscher Michel” e deficitul Românilor din Bucovina, și „în hoc signo” vor perî Bucovinenii!

În Ungaria, deficitul Românilor se exprimă prin Dr. Luran: Această ofiică reverendată a spiritului național românesc, de care nici Dr. Koch nu ne pôte mântui.

În Bănat deficitul național românesc crește ca polomida pe ogorul gras. Ce e drept, nu-i țără ca Bănatul, și român ca Bănățanul,*) dar' Bănățenii trăiesc din tragerea pe sfóră reciprocă, și când se jócă clabrias, și când se rógă lui Dumnezeu pentru pânea cea de tóte ȓilele!

.. Caracter firm, cu desevêșire național românesc, numai la Românii din Transilvania aflu, și Transilvanenii sunt cei-ce vor rezolva chestiunea orientală a românismului.

Desăgiți cum sunt, cu Papa într'o desagă, cu Patriarchul din Constantinopol în ceealaltă, sau cu deficitul credinței în Dumnezeu în amêndouă, Românii din Transilvania, cu tot antipapalismul lui Broju din Telegraful Român, și cu tóte balamuciile papale ale lui Dr. Bunea, Dr. Smigâșca etcetera, móșe celibe din în infabilitate adormita „Fóia Bisericească“ din Blaj, sunt cei mai verđi din toți cei 11 milióne de Români. Pe Românii din Transilvania cu tóte „intențiunile“ papale nu-i scoți din mâna dracului național, și cu tóte „biciurile cozacilor din Rusia,“ nu'i duci în Raiul antinațional al Patriarchului din Constantinopol. Naționalitatea Transilvaneanului e mai tare decât stâncile Carpaților. Transilvânenii n'au avut, și în veci nu vor avea deficit în bilanțul național românesc!

Transilvanenilor! Vê ȓic un an nou bun! Dar' și vouă celorlalți frați, până la suma de 11 milióne, nu vê ȓic mai puțin! Se trăiască în fine și Trocarii aflați de Densușan în Bosnia și Hertegovina, că cei din Brașov, dela închiderea graniții cătră România, așa și așa ne mor de fóme!

*) Veđi „Curescu“, capacitări de Taica.

Stan Pătitul.

În Nemșa, o comună săsască ultoită cu Români din ținutul Mediașului, trăia mai de mult un mare iubitor de cai, cu numele Tóder Moldovan. Acesta, în lipsa de cai d'ai sei, iubea cu multă căldură cai streini, fie aceștia de ori-care naționalitate. Iubirea lui de cai se estindea preste totă Transilvania, ba trecea preste Carpați până la Marea neagră, și și mai departe.

Tóder Moldovan, de meserie era stăvar în Nemșa, și păzea caii Nemșenilor cu atâta grijă, încât în tot ținutul

nu era nici un cal sigur de grija lui. Unde se perdea cuiva, în cine şti ce depărtări, vr'un cal, acela alerga la Tóder Moldovan, şi'l ruga se-'i dea mână de ajutor, ca se dea de urma calului, pentru-că singur acesta îi putea da desluşire, în care parte 'i s'a rătăcit calul. Şi Tóder Moldovan era totdeauna gata a sări într'ajutorul celor ce 'şi-au pierdut caii, dar' de sine se'nţelege, sfatul şi munca lui trebuiau plătite. Cine-'i ştia plăti sfatul şi munca potrivit, acela da de urma cailor perduţi; cine nu, nu!

Comuna Nemşa zace într'o vale afundă sub cóma pădurilor, care duc dela Sibiiu, între valea Hârtibaciului şi a Târnavei mari neîntrerupt până'n Secuime. Cu aceste păduri stau multe alte păduri, care trec preste Târnavă mică în valea Mureşului până în Munţii apuseni, şi Câmpia Transilvaniei, în legătură, parte mijlocită parte nemijlocită, ear' din pădurile Nemşii, tot prin păduri ajunge ori-care om cu ştiinţe geografice până'n vama Braşovului, şi ceea a Turnului roşu. Cu deosebire sunt pădurile comunelor din jurul Nemşii, şi în deosebi ale comunelor Richisdorf, Bertan, Agnita, şi altele, fórte mari. Şi care cal se rătăcea odată în aceste păduri, acela'şi perdea urma cu desevêşire. Nime altul decât Tóder Moldovan îi mai putea da de urmă.

Aprópe toţi iubitorii de cai streini din Transilvania erau prietini de cruce cu Tóder Moldovan. Caii, care'şi perdeau stăpânii, aflau pe Tóder Moldovan în pădure, şi de regulă în pădurea Bertanului, unde erau scutiţi de vânturi, de arşiţa sórelui, şi de stăpânii lor!

În pădurea Richisdorfului, vecină cu a Bertanului, în partea cătră Măgării, se pot vedea şi ađi 4 fagi bătrâni, între care, dacá vei sta în picióre, fie-care, după cum îi iei în ochi, îţi arată una sau alta din cele patru părţi ale lumii, răsăritul, apusul, meadă đi sau meadă nópte. Aceşti

patru fagi sunt plini cu semne tăiate cu cuțitul în cója lor. Semnele le cunoștea numai Tóder Moldovan și prietinii sei.

Tóder Moldovan se ducea, la anumite timpuri, la acești patru fagi, și aceștia, prin semnele tăiate în cója lor, îi spuneau deloc, câți cai s'au rătăcit în pădurile Bertanului, din care parte au venit, și în care cârcimă din comunele învecinate cu pădurea Bertanului se află prietinii sei asemenea iubitori de cai perduți. Aflând asta, Tóder Moldovan se ducea apoi deși cerceta prietinii, se ospêta' cu ei, și ospêtându-se se înțelegea cu ei despre sórtea cailor, care 'și-au pierdut stăpânii, și s'au rătăcit în pădurile Bertanului.

De regulă se aflau stăpânii cailor perduți. Se aflau în fine și caii, dacă stăpânii căutau după ei cu colacu'n straiță. Și pe cum era calul, așa trebuia se fie și colacul. Îndată ce Tóder Moldovan afla colacul corespunđător, tot calul își afla stăpânul pierdut. Căi înse, după care stăpânii căutau fără colac corespunđător, sau după care nime nu căuta, aceștia treceau cu pasapórte în tótă regula, mânați de cărăuși cu carăle încărcate de mărfuri, sau prin vama Brașovului, sau prin a Turnului Roșu, în România, și ajungeau până la Marea neagră, și și mai departe. Din România, sau și mai departe, cărăușii se întorceau la Tóder Moldovan cu alți cai necunoscuți în Transilvania.

Tóder Moldovan nu învățase în viața lui dela nime a călări. Cu tóte este, în Transilvania și satele învecinate, nu se afla cal, care nu știea călări, îndată ce Tóder Moldovan se suia în spatele lui. Nici nu se afla cal în părțile, pe unde umbla Tóder Moldovan, care putea fugi așa de de tare, ca el se nu'l pótă prinde.

Dela o vreme mulți au aflat pădurea, în care caii se perdeau cu știrea lui Tóder Moldovan, dar' nime nu cuteza ai căuta fără știrea lui, și și dacă chiar îi căuta, sigur nu-'i afla.

Aşa un sas, căruia îi se perduse un cal scump, s'a dus la Tóder Moldovan, şi îi s'a plâns icend:

— Vecine, 'mi s'a pierdut un cal!

— Va fi jupane!

— Da nu şti cumva unde-'i?

— Ba ştiu jupane! Dacă 'mi dai 80 fl. colac, îţi spun unde'il

— Unde-'i calul ştiu şi eu!

— Dacă şti, dute şi i'l ia!

— E în pădurea Bertanului!

— Ai ghicit!

— Am ghicit, dar' pădurea Bertanului e mare, eu tot nu'l pot afla.

— Apucate, şi taie pădurea, până-ce vei da de cal.

— O Christes! da până când se taiu eu o pădure aa de mare?

— Până vei da de cal!

— Lăsăm gluma la o parte! — Se-'i dau 50 fl. şi se-'mi aduci calul!

— Din 80 fl. nu se pote!

n fine, după multă vorbă, tergul s'a nceiat cu 80 fl., dar' fiind că sasul n'avea banii la sine, s'a făcut ntelegerea, ca sasul se aducă cei 80 fl., ca poimâne séră în marginea pădurii Bertanului, de cătră comuna Magarii, pe când iua se amestecă cu nóptea, şi se-'i primească calul.

Aa s'a şi ntemplat. Sasul a venit la locul şi timpul anumit punctuos, dar', în ntelegerea lui sasasca, a adus şi doi gendarmi cu sine, 'i-a ascuns în tufe, şi atepta se vie Tóder Moldovan cu calul, ca se'l prindă, şi el se remae şi cu cal şi cu bani.

Tóder Moldovan, om prost altcum, dar' din ntemplanie nu sas, în séra anumită, a luat un prietin cu sine, l'a pus călare p'un cal strein, l'a nveat ce are se facă, şi l'a

trimis înainte, ca se ia cei 80 fl. dela sas în primire. El însuși, călare pe calul sasului, a rămas în óre-care depărtare ascuns în tufe.

Când prietinel lui Tóder Moldovan s'a apropiat de locul cu norocul, unde sasul îl aștepta, gendarmii d'odată au sărit din tufe, și întindând puștile asupra lui, au strigat: Stă'i hoțule!

— Mă rog, eu nu's hoț, eu sum om cinstit, măduc la Agnita!

— Nu'i esta Tóder Moldovan — au întrebat gendarmii pe sas?

— Nu! a răspuns sasul! Tóder Moldovan e om tot așa de înalt ca și esta, dar' mai osos!

După această deslușire, gendarmii au dat prietinelui lui Tóder Moldovan drumul, și s'au retras la pândă în tufe. Sasul a remas la locul seu, și cu toții așteptau sosirea lui Tóder Moldovan cu calul.

Tótă așteptarea fu înse zădarnică. Tóder Moldovan, călare pe calul sasului, auđise, din óre-care depărtare, tóte cele ce s'au întemplat cu prietinel seu, și convins, că sasul 'i-a pus cursă, a chiuít odată din tóte puterile, de pădurea se cutremura, apoi dând calului călcăe, a luat'o la sănătósa.

Sasul nu 'și-a mai veđut calul în veci, dar' pe Tóder Moldovan l'a mai veđut odată.

Sasul, om bogat, și dacá nu 'și-a mai veđut calul, s'a mângaiat cu aceea, că mai avea destui alți cai.

Între aceștia avea ș'un armăsar d'o rară frumsețe, pe care nu'l scotea din grajdiu, decât cându'i da apă la fântâna sa din curte.

Fălos cum era, sasul se lăuda în têrg și la móră, că Tóder Moldovan, câtu'i de dibaciu, pe armăsarul lui din grajdiu nu va pune mâna până'i cucul.

Tóder Moldovan, auđend de lauda sasului fălos, 'și-a pus în gând, ca cu ori-ce preț, se'i călărească odată și armăsarul.

Sasul ținea armăsarul iarna și vara mereu încuiat în grajdul. Vara, sasul dormea noaptea sub un șopron deschis în apropierea grajdului cu armăsarul. Lângă el dormea un câne de curte mai reu decât popa pricină din Gurariului. Preste ușa grajdului, care vara, din cauza căldurilor o ținea deschisă, era o șină de fer cu lăcat bine încuiat.

Despre toate aceste Tóder Moldovan s'a informat de prietini cu deamăruntul, apoi 'și-a ținut în sine: Armăsarul e al meu!

Într'o noapte de vară cam noursă, Tóder Moldovan a luat doi prietini harnici cu sine și, cu vestitul seu biciu de curea cu pleasnă de mătase roșie pe umăr, a intrat în curtea sasului.

Sasul dormea sub șopronul deschis. Cânele lui era pe la drăguțe'n sat.

Tóder Moldovan cu tovarășii sei s'au băgat în grajdul, au legat armăsarul c'o straiță la gură, ca se nu pôte rîncheza, l'au împedecat de toate patru piciorile, l'au tras jos, și pe sub șina de fer de preste ușa grajdului afară în curte. Scos odată afară din grajdul l'au despedecat, și i-au luat straița din cap. Armăsarul s'a ridicat în picior, Tóder Moldovan i-a sărit în spate, și călare a așteptat până-ce prietini, lăsând porța de cătră uliță deschisă, s'au făcut nevăduți.

Toate fiind în cea mai bună ordine, Tóder Moldovan s'a apropiat apoi călare pe armăsar de șopronul deschis, sub care dormea sasul, i-a tras una cu biciul, și ținându-i: Hodină ușoră și visuri curate despre Tóder Moldovan, a sburat cu armăsarul prin porța deschisă în întunerecul nopții.

Sasul a dat chiote și vaete. Tot satul s'a pomenit din somn, dar' cu armăsarul seu și cu Tóder Moldovan sasul nu s'a mai întâlnit!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu vă pălmuiți cotocii!

Vai de bărbatul fără cap, dar' mai vai de bărbatul, care'și pòrtă capul pe umerii nevestei! Câț!

Fără cap umblă mulți bărbați pe acest pământ, dar' cel puțin umblă de capul lor. Aceștia's flăcăii, alias bicherii, sau vèduvii. Bărbatul însè, care'și pòrtă capul pe umerii nevestei, acela nu mai e stăpân preste picioarele sale, ci umblă pe gândul nevestei. Câț!

Sunt o gramadă de bărbați, și la noi Români, cei mai mulți din societatea așa-numită cultă, care nunumai în afaceri casnice, ci chiar în afacerile lor publice, cugetă cu

capul nevestei, și tremură ca calul de cămilă, când, în fața nevestei lor, își iartă vr'o părere ori cât de modestă. Câț!

Neamțul numește pe acești bărbați: Pantoffelhelden. Calicul le dice „Tăpălaga lui Isaia tănțuește” și „catări matrimoniali”. Câț!

Sunt multe tăpălagi d'ale lui Isaia tănțuește, sau catări matrimoniali, dar' tăpălaga, sau catâr, ca coconul Sfeclescu, nu afli în șapte țeri. Câț!

Coconul Sfeclescu se culcă cându-i poruncește cocóna Sfeclă, se scólă din pat la porunca ei, se îmbracă, mănâncă, pleacă d'acasă, și se întorce la poruncă, cu'n cuvânt, el numai la porunca nevestei e stăpân preste voia și faptele sale. Așa l'a învețat popa la cununie dîcîndu-i: Bărbatul se fie cap nevestei, care va se dîcă, se'și pórte capul pe umerii nevestei. Câț!

Dilele trecute s'a întîmplat, că coconul Sfeclescu în-tâlnindu-se cu'n vechiu prietin al seu, acesta l'a tras cu sila în restaurantul Panchievicz, și l'a ținut acolo până târziu după oara legala a codicelui cocónei Sfecla.

Înzădar se încerca coconul Sfeclescu se scape de vechiul seu prietin, și se meargă acasă, dar' n'a reușit. „Stai mă cu mine — 'i-a dîs prietinul — că de 20 de ani nu te-am mai văduț, și față de nevastă-ta, care nu știe unde ești, primesc eu tótă răspunderea, merg cu tine acasă, și iau tótă vina asupra mea. Cel puțin fac c'o cale și cunoștință ca nevastăta.” Câț!

Cu greu, dar' dedat la silă, coconul Sfeclescu, care la 8 óre trebuea se se afle pe poruncă acasă, a rămas cu prietinul seu până la 11 óre din nópte în cărcimă. Câț!

Cocóna Sfecla, îndată ce orologiul a bătut 8 ș'un sfert, a început a turba, și a face planuri de resbunare contra bărbatului nerespectător al ordinei casnice. Ca un bălaur

călcăt pe coddă alerga dintr'o odae într'alta. Aci deschidea uşa, aci fereasta, şi asculta se audă pasul cunoscut al coconului Sfeclescu. Şi până la care grad a ajuns turbarea cocónei Sfecla dela 8 ş'un pătrar până la 11 óre, ori-cine îşi póte uşor închipui. Căţ!

La 11 óre, cine vine? — coconul Sfeclescu însoţit de prietinel seu, care luase tódă responsabilitatea întârşierii asupra sa. Prietinel mergea înainte, coconul Sfeclescu cu urechile plecate după el. Abia a întrat însă prietinel în tinda puţin luminată, sau în antişambrul locuinţei coconului Sfeclescu, şi d'odată s'a pomenit, ca din senin, cu dóuë pǎlmi, una în dreapta, ceealaltă în stânga. Ba nu destul cu atâta, dóuë mâni, laolaltă cu deuce degete, 'i s'au încurcat cu iuţala fulgerului în pěr, şi a scăpat numai după câteva scuturături energice, şi după ce cocóna Sfecla s'a convins, că 'şi-a încurcat ghiarále într'un pěr mult mai des, decât îl cunoştea la bărbatuso. Căţ!

Atunci vechiul prietin, venindu'şi în fire, şi convins, că aci nu mai póte fi vorba de glumă, a đis cătră coconul Sfeclescu: Mi-a părut bine prietine, că am făcut cunoştiinţă şi cu amabila ta nevéstă, acum te las cu Dumneđeu — séra bună. Căţ!

Prietinel s'a dus, dar', în locul lui Dumneđeu, coconul Sfeclescu a rămas cu dracul, cu falcile umflate, şi fără fir de pěr, pe unde ghiarále cocónei Sfecla 'şi-au continuat activitatea lor!

Miţuluc!

Muncă literară onorată!

— Domnul meu, îți primim cu plăcere novela dumnitale spre publicare în „Constituționalul“, dar' onorar nu-ți putem da!

— Dacă nu'mi dați onorar, atunci mă duc ear' la redacțiunea „Adeverului“, acolo cel puțin mă trântesc cu novelă cu tot pe trepte la vale afară, apoi capăt bani de durere!

Declarațiune de amor modern.

— Nu, domnul meu, eu nu cred în amorul dumnitale!

— Atunci, scumpa mea, mă silești se'mi iau vieța,
și Dr. Babeș, prin secțiune, va constata în inima mea
baccilii amorului celui mai ferbinte cătră dumniata!

Amorul unui flăcău, păstrat în portmoneu.

— Mă, tu de aceea nu te-ai însurat, că nime nu te-a trebuit!

— Vorbă se fie! — Iată aici dovadă pletuța asta de păr dela iubita mea, pe care mereu o port în portmoneu lângă inima mea!

— Bine mă, pletuța aceea e totă cărunță.

— Ei, dar' o și port la mine de 40 de ani!

Domnilor, care au cerut abonament redus, li s'a încuviințat cererea. Abonamentul redus e 2 fl. pe an. Numai studenții primesc Calicul cu 1 fl. 50 cr. pe an.

Sus urechile!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Grăbiți cu trimiterea abonamentului, ca se ne putem statorî ediția!

Calicul se expediază regulat la prima fie-cărei luni tuturor abonenților. Cine nu'l primește, se reclameze, și va primi duplicate.

Administrațiunea Calicului.